

Betreft:	Bijbelstudie	Dit is een uitgave van de Hersteld Hervormde Mannenbond	
Onderwerp:	Woestijn	Auteur:	Ds. C.M. Visser
Nummer 2019-15	Deze uitgave is uitsluitend bestemd voor de aangesloten verenigingen		

Schriftlezing: Exodus 12: 29-42 en 1 Korinthe 10:1-6

Psalmen: Ps. 25: 2
Ps. 130: 1 + 3
Ps. 85: 3

De reis van Raméses naar Sukkoth.

We willen de woestijnreis van het volk Israël, van nabij volgen. Een heel leerzame gebeurtenis. Duidelijk zegt Paulus in 1 Korinthe 10:6 dat die woestijnreis ons gesteld is tot een voorbeeld. In de geschiedenis van de woestijnreis van het volk Israël, vinden we veel terug van Gods leiding met Zijn volk, ook nu.

Op Gods tijd en wijze mocht het volk Israël, onder leiding van Mozes, Egypte verlaten. En dat Egypte staat in de Bijbel symbool van het land van de zonde. Daar trekt de Heere Zijn volk uit. Wordt het apart genomen. En alzo is het een geheiligd volk, waar we nog genoeg van zullen zien. Een volk dat op gezette tijden hartstochtelijk terug verlangt naar de vleespotten van Egypte.

En waar wij belijden in Christus geheiligd te zijn, mogen we, in zekere zin, een is-gelijk-teken zetten tussen dat oude Verbondsvolk en ons als gemeente.

En, om dat goed te verstaan moeten we ons haasten er aan toe te voegen, wat de schrijver van de Hebreeën-brief hieromtrent opmerkt. Hij moet van dat oude verbondsvolk belijden, dat velen van hen niet in het land Kanaän hebben kunnen ingaan vanwege hun ongelooft! Terecht voegt hij er de waarschuwing bij, dat wij moeten vrezen, dat ons niet hetzelfde zou overkomen!

Egypte uitgeleid, de woestijn van het leven ingeleid, als een door de Heere apart gezet volk, dat geeft nog niet de garantie dat wij het hemels Kanaän zullen binnen gaan. Dan komt het er op aan, of wij met dat zo noodzakelijk geloof begiftigd zijn! Als we dat hebben ontvangen zullen we ons ook herkennen in de woestijngang, die we nu een stukje volgen.

Waar alle eerstgeborenen in alle woningen gestorven zijn tot in het paleis van de Farao, heeft de Farao het volk Israël laten gaan.

Zij mochten de tichelstenen achter zich laten. Het volk, dat uit Jakob was voortgesproten, 600.000 in getal aan mannen, de vrouwen en kinderen niet meegerekend, mocht de stad en het gebied van Raméses verlaten.

Volgens Genesis 47:11 het beste stuk land uit Egypte, dat Jozef naar het gebod van de Farao aan Jakob en zijn zonen had geschonken. Eén van de twee schatsteden, die de Farao zich heeft laten bouwen. Raméses een stad en gebied, welke haar naam dankte aan de grote Farao Ramses de tweede.

Zijn macht strekte zich uit van het hoge noorden van Egypte, tot in het lage zuiden, tot in Abu Simbel, waar hij (cultuurhistorisch gezien) één van de mooiste tempels van Egypte heeft laten bouwen. (Twee tempels, die tot op heden te bezichtigen zijn, ook via google.)

Jakob en zijn nazaat hebben in het land Gosen, in Raméses aanvankelijk een goede tijd gehad. Het zeer vruchtbare landstreek, dat voldoende gewassen voortbracht, zorgde er voor dat ze niet langer honger behoeften te lijden.

Maar toen er een andere Farao opstond, welke Jakob en Jozef niet gekend heeft, werd het anders. Het volk Israël groeide veel te hard naar zijn zin. Hij zag daar een bedreiging in en maakte er een slavenvolk van.

Toen Mozes en Aäron, in opdracht van de Heere, voor het eerst voor de Farao verschenen, met de vraag om het volk Israël te laten trekken, opdat zij in de woestijn de HEERE een feest zouden houden, heeft de Farao dat flink afgestraft, door hen nog zwaardere arbeid op de schouders te leggen..

Maar weet u waarom dit alles ten diepste gebeurde?

Was het niet hierom, opdat het volk zou gaan verlangen naar de bevrijding?

En weet u, als we dit alles ook geestelijk verstaan, dan mogen we hierin iets zien van de tuchtende doorwerking van de Wet, die tot ons zondaren komt als een eiser en aandrijver! "Doet dat en gij zult leven!"

Maar hoe langer we onder de tuchtende werkingen van de Wet verkeren, hoe minder we kunnen en hoe meer wij

moeten. En de zucht naar bevrijding wordt geboren, welke gepaard gaat met de vrees, voor eeuwig om te komen. Daar wordt de schreeuw geboren:

“Is daar nog een middel om die welverdiende straf te ontgaan en wederom tot genade te komen?”

Al het schone en al het begeerlijke van Egypte, werd vanwege de tuchtroede, als niets voor het volk. Zo kan al het bekoorlijke dat er uitgaat van de Wet ten leven, wegebben om plaats te maken voor angst en benauwdheid.

Ooit het schone van de Wet gezien?

Jezus Zelf heeft het voor ons samengevat in een hoofdsom: Gij zult liefhebben den Heere, uw God, met geheel uw hart, en met geheel uw ziel, en met geheel uw verstand. Dit is het eerste en het grote gebod. En het tweede aan dit gelijk, is: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf. En... in het houden van Gods geboden ligt grote loon.

Die te houden belooft ons, dat het ons zal welgaan in tijd en eeuwigheid!

“Maar Heere, wie is die man of vrouw, die dat op het nauwkeurigst kan?”

Die Wet raakt nooit uitgevraagd en eist steeds meer van ons. Zij laat ons doorvoelen, dat wij de Wet niet kunnen houden. Dat wij errovers Gods en der mensen zijn geworden. Liefhebbers van ons zelf. Ja, dan komen we onder het oordeel te verkeren. “Doodschuldig!”

Zo wordt daar de schreeuw geboren, gewerkt door Gods Heilige Geest:

“Hoe word ik behouden?”

Duizend zorgen duizend doden kwellen mijn angstvallig hart!”

Maar zie dan het wonder!

“Als mij geen hulp of uitkomst bleek,

Wanneer mijn geest in mij bezweek,

En overstelpt was door ellend’

Hebt Gij, o Heer’ mijn pad gekend.” (Psalm 142:2)

Want wat lezen we dan in vers 36 van ons teksthofdstuk?

Dat de Heere deze ellendigen genade gegeven had in de ogen van de Egyptenaren! Zij mochten het land van de verdrukking verlaten. Terwijl de Egyptenaren het druk hadden met het begraven van al hun eerstgeborenen, reist het volk uit Raméses naar Sukkoth.

Dit is de eerste plaats, nog in het land Gosen, waar de Israëlieten op hun uittocht uit Egypte terecht kwamen.

Nu kennen we vanuit de Bijbelse geschiedenis nog een ander Sukkoth.

Dat is die plaats waar Jakob naar toeging, na zijn ontmoeting aan Ezau, na zijn terugkeer van oom Laban. Een plaats, in de buurt van de Jordaan, die op gezag van Jakob de naam Sukkoth ging dragen. (Genesis 33:17.)

En dan leest u daar, dat Jakob hutten maakte voor zijn vee. En dat is de reden om die plaats Sukkoth te noemen. Dat is ook de diepste betekenis van het woord Sukkoth. “Hutten!”

En al is het dan zo, dat Jakob in dat Sukkoth, in het Jordandal zichzelf een huis heeft gebouwd, dat kan van het Sukkoth in het land Gosen, waarheen het volk Israël trok, om Egypte te verlaten, niet gezegd worden.

Het volk woonde in hutten en tenten. Beide kom je veel tegen in Egypte.

Je neemt wat rietsuikerstengels en bindt dat als een mat samen en zet dat recht overeind, met nog zo’n mat er overheen, en je hebt zo een woning gebouwd. Je ziet ze nog steeds, vooral langs de Nijl.

Ook zie je in de woestijn wel de tenten der Bedoeïen. De geitenvellen, die aan stokken opgebonden, een tent vormen. Zo ook Israël. Het tabernakelde, heel de woestijnreis lang!

Dat is eveneens een kenmerk van de ware vromen. Zij hebben in deze aardse woestijn de pinnen niet al te vast te slaan. Dat is de ene kant van de zaak.

Tegelijkertijd biedt zo’n hut of tent ook enige beschutting. En ook dat mag geestelijk overgezet worden.

Daar, waar men net uit het diensthuis der zonde is uitgeleid. Daar vindt men beschutting, bescherming en bewaring in zo’n eenvoudige tent.

O nee, niet dat men daar altijd in de aanvang van bewust is.

Maar toch, dan mag bescherming vinden onder de schaduw van de vleugels van Christus, die in Zijn bewarende zorg Zijn vlerken over deze Zijn kudde Zich uitspreidt. Zoals we dat terug vinden in Psalm 91:4. “Hij zal u dekken met Zijn vlerken, en onder Zijn vleugels zult gij betrouwen.” Dan is Christus hen tot een Sukkoth en mogen ze in Hem rust vinden. In Hem tabernakelen. Zoals Job dat ondervonden en verwoord heeft. “Och, of ik

ware, gelijk in de vorige maanden, gelijk in de dagen, toen God mij bewaarde! Toen Hij Zijn lamp deed schijnen over mijn hoofd, en ik bij Zijn licht de duisternis doorwandelde; gelijk als ik was in de dagen mijner jonkheid, toen Gods verborgenheid over mijn tent was.”(Job 29:2-4) Zie ook in dezen de Kanttekenaren.

Wat een heerlijkheid, als Gods verborgenheid zo over ons mag zijn.

Als Hij, redenen daartoe nemende uit Zichzelf, ons onderwijst, dat we niet door de werken zalig kunnen worden. Maar nu het diensthuis van de zonde uitgeleid, dan daar in Sukkoth in die tabernakels, die hutten en tenten Gods verborgenheid te ervaren!

Daar, wordt het onderwijs ons ingedrukt:

“Eigen krachten te verachten,
het van Christus te verwachten,
dat wordt te Sukkoth geleerd!”

Na 430 jaar vreemdelingschap trekt het volk Israël weg uit het diensthuis, uit Egypte, enkel door Gods goedertierenheden.

En we zullen zo Gods ons de tijd geeft, nog wat van de omzwervingen in de woestijn, en de bemoeienis van de Heere hun God, kunnen leren.

Om te beginnen....., zij worden niet geleid in de kortste weg naar Kanaän.

Al direct in het begin moet het volk afzwenken van de weg van het land der Filistijnen. (Ex. 13:17) Dat is de kortste en koelste weg, langs de Middellandse Zee. Nee, zij buigen af naar het zuiden. Het zal straks door de Schelfzee, ook wel gezegd de Rode Zee, moeten trekken, om daar pas werkelijk van de Egyptenaren verlost te worden. Daar zal de Heere de Farao en zijn ruiters in ombrengen. Daar zal Hij laten zien, wie Hij als de God van het Verbond is. Jahweh. In die weg zal Hij ze brengen onder de vuur- en wolkkolom. En zal het ten diepste hen aan niets ontbreken.

Zo is het ook onze hartelijke bede, dat wij geleid door Woord en Geest ook verlost worden van het juk der Wet. En dat we hier mogen tabernakelen in de Wetsvervuller, de Heere Jezus Christus. Dan gaan de wegen hier beneden wel eens anders, dan dat wij voor logisch zouden houden.

Maar achter Christus aankomende, daar zal het ons wel gaan. Daar mogen we, onder de schaduw van Zijn vleugels ons veilig weten, om zo ook eenmaal in te mogen gaan in de vreugde des Heeren, om met een vernieuwd lichaam het naar waarheid te zingen:

Hoe groot is Uw goedgunstigheid!
Hoe zijn Uw vleug'len uitgebreid!
Hier wordt de rust geschonken; (Psalm 36:2)

Het is alles mogelijk geworden, waar Christus niets had, om Zijn hoofd op neer te leggen. Hij is de weg van kruis, dood, opstanding en Hemelvaart gegaan, om de Zijnen een heerlijke woning te bereiden.

Zullen wij daar ook bij zijn? Dan kennen we hier onze Sukkoths .

“De eeuwige God zij u alzo tot een woning,
en Hij verdrijve de vijand voor uw aangezicht.” (Deutr. 33: 27)

Gespreksvragen

1. Waarom heeft de Heilige Geest de woestijnreis van het volk Israël aan ons willen doorgeven. Bedenk twee redenen.
2. De geschiedenis van het volk Israël overziende, moeten wij dan op onze levensreis niet meer en meer vertrouwen op Gods leidingen? Betrek bij uw antwoord ook de H.C. zondag 10.
3. “Hoe langer we onder de tuchtende werkingen van de Wet verkeren, hoe minder we kunnen en hoe meer wij moeten.” Kunt u daar iets over vertellen?
4. Herkennen we er iets van, bescherming te vinden onder de vleugels van Christus?
5. Slaan wij onze pinnen niet een beetje te vast in dit aardse leven?

Betreft:	Vervolg Bijbelstudie	Pagina 4 van 4
----------	----------------------	----------------

Aantekeningen: